

Full diocesà

22 de març del 2026

p5 – Les colònies Aventura't duraran dues setmanes

p7 – Catalonia Sacra se suma a l'Any Gaudí

Una resposta bella i humana

El lema del dia del Seminari d'enguany és «Deixa les teves xarxes i segueix-me». Aquesta frase evoca la primera crida de Jesús als apòstols i ens convida també avui a passar d'una vida centrada en nosaltres mateixos a una vida lliurada a Déu, deixant enrere l'autosuficiència, la por al fracàs o el desig d'agradar a qualsevol preu, per tal d'obrir-nos a una confiança profunda en ell.

En el context actual, les «xarxes» també ens recorden el món digital, on molts joves viuen connectats però sovint sols, informats però sense horitzó, «enredats» en dinàmiques que roben temps, llibertat i profunditat. El Dia del Seminari ens recorda que Crist continua cridant amb una mirada nova i alliberadora i que la vocació sacerdotal continua essent una resposta bella, fecunda i profundament humana.

La quantitat que es recull en la col·lecta d'avui es destina a les despeses de formació del nostre seminaristes, així com els costos de manteniment. Les despeses que s'han de sufragar són notòries. Per això us volem demanar un nou esforç en la vostra col·laboració per ajudar-nos econòmicament. Us agraïm, per avançat, la vostra ajuda! Per a qui ho desitgi, també us adjuntem un número de compte bancari on fer les aportacions que es creguin oportunes: ES97 2100 0007 8002 0126 4517.

Moltes gràcies.

DIA DEL SEMINARI
22 DE MARÇ DE 2026

Deixa les teves xarxes i segueix-me

CONFERENCIA EPISCOPAL ESPAÑOLA
OFICINA DE ENLACE CON EL CLERO Y SEMINARIOS
Subvención Episcopado para la formación

«A Jesús se li negaren els ulls. Els jueus deien: “Mireu com l’estimava”»

Diumenge V de Quaresma / Cicle A

Lectura de la profecia d'Ezequiel

Això diu el Senyor Déu: «Mira, poble meu, jo obriré els vostres sepulcres, us en faré sortir i us faré entrar en el territori d'Israel. Llavors, poble meu, quan obriré els vostres sepulcres i us en faré sortir, sabreu que jo soc el Senyor. Us infondré el meu esperit i recobrareu la vida, i us deixaré en el vostre territori. Llavors sabreu que jo, el Senyor, ho he anunciat i ho he complert.» Diu el Senyor Déu. (37,12-14)

Salm responsorial

Són del Senyor l'amor fidel i la redempció generosa. [129]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, els qui viuen d'acord amb les mires naturals no poden agradar a Déu. Però vosaltres no viviu segons les mires naturals sinó segons les de l'esperit, perquè l'Esperit de Déu habita en vosaltres, i si algú de vosaltres no tingué l'Esperit de Crist, no seria de Crist. Però si Crist està en vosaltres, encara que el cos hagi de morir per culpa del pecat, com que sou justos, l'Esperit és la vostra vida. I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell que va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell que va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals. (8,8-11)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, [caigué malalt un home que es deia Llätzer. Era de Bet-Hània, el poble de Maria i de la seva germana Marta. Maria era la qui, més endavant, unguí el Senyor amb perfum i li eixugà els peus amb els cabells. Llätzer, el malalt, era el seu germà.]

Les dues germanes enviaren a dir a Jesús: «Senyor, aquell que estimeu està malalt.» Jesús, en sentir això, digué: «Aquesta malaltia no és mortal; és per a donar glòria a Déu: el Fill de Déu en serà glorificat.» Jesús estimava Marta i la seva germana i Llätzer. Després de rebre la notícia de la malaltia, es quedà encara dos dies al lloc on era. Després, passats aquests dies, digué als deixebles: «Tornem a Judea.»

[Ells li digueren: «Rabí, fa poc que els jueus us volien apedregar, i ara hi torneu?» Jesús contestà: «La claror del dia dura dotze hores. Els qui caminen de dia no ensopeguen, perquè veuen la claror d'aquest món, però els qui caminen de nit sí que ensopeguen, perquè els manca la claror.» Després afegí: «Llätzer, el nostre amic, s'ha adormit; vaig a despertar-lo.» Els deixebles li digueren: «Senyor, si s'ha adormit, es posarà bo.» Jesús es referia a la seva mort, però els deixebles es pensaven que parlava del son ordinari. Llavors Jesús els digué clarament: «Llätzer és mort. M'alegro de no haver estat allà; serà en profit vostre, perquè cregueu. Però ara anem-hi.» Tomàs, el Bessó, digué als seus companys: «Anem-hi també nosaltres, morirem amb ell.»] Quan Jesús arribà, ja feia quatre dies que Llätzer era al sepulcre. [...] (11,1-45)

«Havent dit això cridà fort: «Llätzer, vine a fora.» I el mort sortí. Tenia els peus i les mans lligats amb les benes d'amortallar i la cara lligada amb un mocador»

«I Jesús plorà»

Andrey Castrillón, prev.

«Llàtzer, surt fora!» Aquest crit de Jesús davant la pedra del sepulcre ressona encara avui, arriba fins al nostre cor, conclou el nostre camí quaresmal i ens condueix, com una crida amorosa, cap a la llum plena de la Pasqua. És la veu del Fill que, en nosaltres, recrea l'obra primera del Pare: la vida que brolla allà on hi havia mort.

Betània és mirall de la nostra pròpia història: els seus dols, les seves esperes llargues, els seus anhels callats. Hi contemplem Jesús, que es revela com la Vida mateixa, que s'atura enmig del nostre dolor, que plora amb nosaltres i que, des del cor mateix de la mort, ens aixeca.

A Betània, la família viu el seu propi camí pasqual: Marta és cridada a passar de la fe pensada i reflexionada a la fe confessada amb tot el cor: «Vós sou el Crist, el Fill de Déu, el que ha de venir al món.» Maria és conduïda del plor profund al trobament viu: s'aixeca, deixa la casa, camina cap aquell que és la Resurrecció. I Llàtzer, finalment, surt de la foscor freda del sepulcre cap a la llum veritable que Jesús li ofereix, cap a la vida que s'alça per damunt de la mort.

La Paraula de Jesús continua ressonant avui dins nostre i ens convida a deixar-nos cridar pel nostre nom, a remoure la pedra feixuga de la resignació, de la por que paralitza, de les rutines sense esperança, i sortir a la trobada amb Crist, que és la resurrecció i la vida. Ell ens vol drets, en camí, amb el rostre il·luminat per la promesa pasqual.

A pocs dies de la Setmana Santa, ens acostem al Senyor amb confiança filial, per portar-li les nostres pròpies morts —tantes i tan diverses— i a caminar junts, de la mà d'ell, cap a la vida nova que només el Senyor de la vida ens pot donar de debò.

La imatge

«Jo soc la resurrecció i la vida: qui creu en mi, no morirà mai més.» Se li ha mort un amic i Jesús va a casa de les germanes que li ho han fet saber. I plora. La paraula es refereix a l'amic; però d'altra manera també a ell mateix quan surti victoriós del sepulcre, obedient a la veu de Déu. D'aleshores ençà la darrera estada del creient no és al cementiri, sinó al cel vivent per sempre.

La resurrecció de Llàtzer (1886-1894).
James Tissot

Agenda

Lit. hores: Setmana I

23 dilluns

—Santa Josep Oriol
Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 /
Salm 22 / Jo 8,1-11

24 dimarts

—Sant Cebrià de Tarragona
—Sant Òscar Romero, bisbe
—Santa Caterina de Suècia, mr.
Nm 21,4-9 / Salm 101 / Jo 8,21-30

25 L'Anunciació del Senyor

La Mare de Déu del Portal, a Prats de Rei
Jornada per la vida
Is 7,10-14;8,10 / Salm 39 /
He 10,4-10 / Lc 1,26-38

26 dijous

—Sant Càstul de Roma, soldat
Gn 17,3-9 / Salm 104 / Jo 8,51-59

27 divendres

Dia d'abstinència
La Mare de Déu dels Dolors, a Bellpuig
La Mare de Déu de la Pietat, a Igualada
—Sant Alexandre, soldat
Jr 20,10-13 / Salm 17 / Jo 10,31-42

28 dissabte

—Sant Doroteu, mr.
Ez 37,21-28 / S/Jr 31 / Jo 11,45-56

29 diumenge de Rams/cicle A

Mt 21,1-11 / Is 50,4-7 / Salm 21 /
Fl 2,6-11 / Mt 26,14-27,66

«Tot és gràcia»

Mn. Mario Pallares Páez

Amb motiu del Dia del Seminari, compartim aquest testimoni vocacional del diaca Mossèn Mario com a signe d'esperança. Déu continua cridant avui i suscitant en el cor de molts joves el desig de seguir-lo de prop:

«Tot és gràcia». Aquesta frase resumeix bé el misteri de la vocació, la qual no és una conquesta nostra ni el fruit d'un projecte personal. Pròpiament, és un do absolut de Déu. Ell crida qui vol, no pels mèrits ni per les grans gestes, sinó simplement perquè estima i vol regalar la seva vida a través de persones concretes. Per això m'atreveixo a dir que la vocació és, en realitat, un miracle.

Mai no hauria imaginat que aquell nen d'un petit poble a la vora de l'immens riu Magdalena, al Carib colombià, nascut en una família amb una fe més aviat cultural que viva —catòlics de tradició, però poc practicants—, acabaria dient «sí» davant l'altar de la capella del Seminari de Vic, a gairebé vuit mil quilòmetres de casa.

En els meus somnis més agosarats mai no m'hauria vist sacerdot. Però és precisament això el que fa la vocació tan extraordinària: Déu irromp de manera inesperada i ens pren amb ell. Jo era un jove apassionat per la música i la vida festiva, amb poca experiència de Déu; i ell, servint-se d'un sacerdot exemplar, d'unes amistats santes i d'una proposta sorprenent, va despertar en el meu cor el desig de seguir-lo. Amb només quinze anys vaig entrar al seminari i va començar aquesta aventura de fe.

Seguir Crist és camí d'enamorats: ple de roses, però també d'espines; de renúncies, però també de dons inesperats. Mirant enrere, descobreixo que tot aquest camí ha estat aprendre a acollir la voluntat creativa de Déu, que m'ha anat portant on ell ha volgut. Avui, com a diaca al servei de l'Església de Vic, sé que la meva vocació és també fruit de moltes pregàries: de la meva família, dels amics, dels sacerdots i de tantes persones que, en un silenci humil, sostenen l'Església.

No deixeu de pregar per les vocacions. El Senyor sempre escolta. I si, avui, jove, sents la seva crida, llança't, no tinguis por de fer el salt: no és el salt a un buit aterridor, sinó als braços d'un Pare que ens estima i que ha somiat per a cadascun de nosaltres un camí meravellós i ple de vida.

Colònies d'estiu Aventura't

Per primera vegada es faran dues setmanes de les colònies Aventura't

Les colònies Aventura't ja han obert les inscripcions. Com sempre, serà un temps per a gaudir dels dies d'estiu amb moltes activitats a l'aire lliure. Enguany se'n faran dues tandes.

COLÒNIES AVENTURA'T

Què són? Aventura't són unes colònies per a infants i adolescents entre 7 i 16 anys. Durant una setmana s'ofereix un entorn a la natura on gaudir de l'estiu; a través de jocs, excursions, piscina, activitats, esports i diàleg, procurem que aquests infants i joves experimentin l'alegria de compartir uns dies joiosos, celebrant el do de la vida i l'amor de Déu.

Quan són i on? Del 29 de juny al 5 de juliol: infants que aquest curs han cursat entre 2n i 6è de primària.

Del 6 al 12 de juliol: adolescents que aquest any han cursat entre 1r i 4t d'ESO.

El lloc és la casa de colònies la Cot (Garrotxa). La sortida serà el dilluns en autocar i acabaran el diumenge amb una jornada festiva familiar.

Com inscriure-s'hi? Es pot fer a través del formulari QR d'aquesta pàgina; enviant un correu electrònic a joves@bisbatvic.org; telefonant al 621 140 086.

Quin cost tenen? L'import per a tota la setmana és de 175 €. Hi ha descomptes per a germans i altres ajudes per a famílies que ho necessitin (consultar-ho).

Participació en la Jornada de Pastoral Penitenciària

El Casal de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat va acollir el dissabte dia 7 de març la XXX Jornada de Pastoral Penitenciària dels bisbats de Catalunya. La trobada reuní un centenar de capellans i voluntaris que desenvolupen la seva tasca pastoral als centres penitenciaris de Catalunya, així com el bisbe de Sant Feliu i el conseller Espalader, entre d'altres. Entre els participants també hi havia representat l'equip de pastoral penitenciària del bisbat de Vic. La presència cristiana al Centre Penitenciari de Lledoners, a través de la capella i del voluntariat, ha contribuït a impulsar iniciatives com la Llar d'Acollida Pere Casaldàliga de Manresa, destinada a oferir suport i acompanyament.

Continent i contingut

Josep Ruaix i Vinyet

Ja des d'antic les esglésies han albergat manifestacions artístiques i populars derivades inicialment de la litúrgia i progressivament desvinculades d'aquesta, com interpretacions teatrals, danses, determinats cants i músiques, etc. Segons les èpoques, la jerarquia eclesiàstica s'ha mostrat més o menys tolerant o més o menys restrictiva amb tal pràctica.

Actualment, sens dubte per la minva d'activitat pròpiament litúrgica en els nostres temples, la societat tendeix a sol·licitar, també amb més o menys vehemència, l'ús d'aquests espais per a activitats culturals, folclòriques o clarament lúdiques (no poso exemples, per tal de quedar-me en un pla general i no assenyalar cap fet concret). En aquests casos podem dir que les esglésies constitueixen el continent de tals actes. Lògicament, cal vetllar perquè aquesta pràctica no ultrapassi els límits del respecte que sempre mereix un lloc sagrat.

Ara bé, també actualment s'observa una altra tendència, igualment fruit de la progressiva secularització de la nostra societat. Em refereixo al fet de condicionar, per part de certs sectors, de certes famílies o de certs individus, la

mateixa celebració de les cerimònies litúrgiques, exigint formats que es desvien de les normes canòniques vigents. Això passa especialment en les exèquies, en què a vegades els responsables dels espais religiosos o els celebrants en concret es veuen pressionats per a ajustar les celebracions a unes exigències que desfiguren l'aspecte de fe clara i neta corresponent a un acte eclesial.

En aquest segon cas, hem de dir que es tracta de qüestionar el contingut d'allò que s'esdevé habitualment en un temple o, més en general, en un espai religiós. Sembla, llavors, que aquesta manipulació del contingut no hauria de ser acceptada. Ja sé que és difícil de mantenir una actitud de fermesa. També sé que la part eclesiàstica, veient l'aspecte positiu del contacte, malgrat tot, amb un espai sagrat i amb la realització d'un acte amb un mínim de sentiment cristià, pot optar per ser condescendent. Per això, potser seria oportuna una clarificació, amb totes les matisacions que calgui, per part dels experts o de les instàncies superiors.

Quod potui, feci; faciant meliora potentes. Jo ja he fet el que he pogut; qui més hi sàpiga, que més hi digui; o, qui més pugui, que més faci.

El modernisme, fil conductor de Catalunya Sacra

Se suma a l'Any Gaudí

Catalunya Sacra se suma a la celebració de l'Any Gaudí 2026 amb una agenda cultural dedicada al modernisme, moviment artístic que va transformar Catalunya a finals del segle XIX i començaments del XX. El programa inclou més de quaranta activitats entre març i novembre en una vintena de comarques, amb visites guiades, conferències i activitats culturals per a fer conèixer el patrimoni religiós, tant el més patent com altres espais menys freqüentats.

Pel que fa als bisbats de Vic i Solsona, el programa inclou diverses propostes destacades. Vegem-ho.

Bisbat de Vic

Visita a les pintures de Joan Llimona a l'església de l'Escorial de Vic (18 d'abril).

Visita a la catedral romànica de Vic (6 de juny).

Visita a l'església de la Sagrada Família de la Bauma, a Castellbell i el Vilar (5 de setembre).

Activitat de patrimoni immaterial: el contrapàs llarg «El Divino» a Sant Vicenç de Torelló (29 de març).

Bisbat de Solsona

Visita a l'orgue de Sant Llorenç de Morunys (16 de maig).

Visita al santuari del Miracle, a Riner (18 d'octubre).

A més d'aquestes activitats, el programa inclou altres iniciatives, com la Nit de les Esglésies, jornades de formació i diverses celebracions de patrimoni immaterial, amb l'objectiu de divulgar i valorar el patrimoni cultural de l'Església.

El llibre

El dia es lleva, la tarda es colga

Carles Riera

Editorial Claret
280 pp.

Novament ens ha sorprès, Mn. Carles Riera, que ja podem comptar entre els poetes catalans de notable categoria, amb la publicació d'un poemari, relativament voluminós. Pel contingut, s'hi distingeixen clarament dues parts. La primera és de poesia seriosa, exquisidament lírica, i de composicions més circumstancials però de gran dignitat; tota aquesta part, aflorant-hi profunds i alhora assequibles sentiments religiosos. La segona part és de poesia enginyosa, juganera, enllaçant, en algunes seccions, amb els bestiaris ja clàssics (de Carner, de Pere Quart), però eixamplant-ne la temàtica a objectes inanimats i a conceptes, mostra de valuosa originalitat. Per la forma expressiva, cal destacar el madur domini de la tècnica versificadora que l'autor ha assolit, com també la seva riquesa de llenguatge, la impecable correcció gramatical, la persistència en un nivell condigne al llenguatge poètic.

A tu jove que t'ho estàs preguntant

Romà Casanova, bisbe de Vic

No sé el teu nom, ni quin és el teu rostre, però m'atreveixo a adreçar-te aquestes paraules amb l'objectiu d'ajudar-te a discernir si el Senyor et crida a viure una vida de cèlibe i lliurar-te al ministeri sacerdotal al servei de Crist i de la seva Església. No sé si sents amb claredat la invitació a seguir més de prop Jesús, però sí que intueixo que el seu nom ressona en el teu cor i tens desig de conèixer-lo més i més. Aquesta és una primera premissa ineludible per a tenir la passió de seguir Jesucrist per ser i viure com ell.

Només cal un cor obert: Déu mateix dona la llum i la força per respondre a la seva crida

Si en el teu cor el desig de ser més de Crist es fa present i de manera constant, això significa que has de fer un discerniment, una recerca lliure i generosa de la voluntat de Déu. T'has de posar en camí, escoltant la mateixa crida que Jesús va fer a Simó: *Tira mar endins* (Lc 5,4). No tinguis por d'endinsar-te en el coneixement i la voluntat de Déu. Jesús et convida a ser valent, confiant en ell, perquè solament vol la teva felicitat. Per això, si t'ha escollit, ell et donarà la llum per a descobrir la seva crida i la força necessària per a respondre-hi.

El Senyor no et vol capacitat del tot, solament et demana un cor d'enamorat. Deixa que Déu vagi fent la seva obra en tu. Ell no et vol perfecte ni que et pensis que ets millor que els altres. Solament et demana que siguis «normal» i que tinguis la maduresa que s'ha de tenir a la teva edat per a deixar-te acompanyar per l'Església, en aquest procés de discerniment i de camí vers la configuració a Jesucrist pastor que dona la vida per les seves ovelles, per mitjà del sagrament de l'orde.

No esperis, per tant, a tenir-ho tot clar. En el camí vocacional hi ha boires. El fet és que Jesús ho demana tot i «per sempre», i això contrasta amb el pensament dominant en la societat avui dia, en què hi ha molta por als compromisos definitius. En el fons, és perquè manca l'esperança, la qual fa present la convicció profunda que l'amor de Déu mai no ens abandona. Aquesta és la confiança necessària que dona ales per a llançar-se a confiar en Déu més que en les nostres forces. Aquesta és la raó definitiva per a respondre sí a la crida i abocar-se a l'aventura de ser transparència de Jesús, sacerdot, pastor, mestre i espòs de l'Església i de la humanitat sencera. El teu discerniment sincer i valent —sigui quin sigui el camí que el Senyor obrirà al teu davant— serà un bé per a tu i per a tantíssimes persones que, per mitjà teu, trobaran Crist salvador de tothom.

